

Livgrenadjärbiografier 1962-1997, *T. Tillman, B. Lundqvist, O. Sahlén, L. Linder och L.-Å. Weinerhall, Livgrenadjärföreningens i Linköping historiekommitté, Linköping 2007. ISBN 978-91-633-0071-4.*

Vid utgången av 1997 lades Livgrenadjärregementet (I4) i Linköping ned. Regimentet bildades 1 januari 1928 när Första och Andra Livgrenadjärregementena slogs samman (Braunstein, 2003, sid. 37) och var därmed traditionsbärare från 1600-talets Östgöta infanteriregemente och Östgöta kavalleriregimente och de militära förband i Östergötland som härledde sitt ursprung ur dessa. Regimentets historia hade fram till 1973 beskrivits i tre verk omfattande inte mindre än 15 volymer. Av dessa innehåller fyra volymer biografiska och personhistoriska notiser: Petri & Kugelberg (1930), Petri & Almgren (1953), Stenhammar & Stenbock (1941) samt Svanström (1974).

Efter nedläggningen har på ideell grund ett omfattande arbete skett inom Livgrenadjärföreningen i Linköping för att slutföra regimentets historieskrivning. Efter nedläggningen har utkommit Edenstrand & Hellström (2000) samt Tillman & Ringh (2003) som kompletterar regementshistorien och senast det nu anmälda verket som kompletterar biografierna.

Under regimentets senare period genomgick det flera organisationsförändringar. Från och med 1975 var det försvarsområdesregemente (I4/Fo41). Från 1993 var Infanteribrigad 4 (IB4) en självständig organisation. Svea trängbataljon (T1) ingick i I4/Fo41 1985-1994 men var en självständig enhet under namnet Svea Trängkår 1994-1997. Biografierna omfattar därför yrkesofficärer från alla dessa förband. Biografierna över reservofficerarna omfattar dock endast livgrenadjärer. Även biografier över civilanställd personal ingår.

Biografierna är tyvärr av skiftande omfattning. Samtliga innehåller ett minimum av information om den militära karriären från olika källor (se sid. 3). Denna information är under alla omständigheter värdefull, men tyvärr finns det inte mer information om väldigt många personer. Det beror på att dessa inte kunnat (t.ex. på grund av att de avlidit) eller inte velat komplettera materialet med egna uppgifter om familj, civil karriär och porträttfotografi. Redaktörerna har dock lagt ner en ansträngning vad gäller avlidna att komplettera biografierna med sådan information från olika källor.

Biografierna är numrerade löpande från 1 till 1266 varav flera är kollektiva (nummer 573 över de sista årgångarnas yrkesofficersaspiranter, 574 över personer som tjänstgjort mycket kort tid eller där viktiga personuppgifter saknas, 575 som omfattar personal som formellt överförts till regimentet i samband med regementsnedläggningar men som aldrig tjänstgjort samt nummer 576 över personal vid Infanteriets Stridsskola). Personal som tidigare redovisats i Svanström (1974) kan dock även förekomma om vederbörande tjänstgjort vid regimentet efter 1962. Det finns även två kompletteringar av biografier (nummer 577 över generallöjtnanten Carl Björemann och 578 över löjtnanten K.G.

Åström) som borde varit med i Svanström (1974) men inte var det. Ett personregister avslutar verket.

Avslutningsvis två axplock bland biografierna. Biografi 398 är över översten Bo Pellnäs som var utbildningschef 1984-1986. Där lär man sig tidigare hemlig information som att Pellnäs bl.a. varit krigsplacerad som chef för Norrlandsbrigad 19 under åren 1984-1986. Denna biografi är en av några över regementets högre chefer som är lite längre än övriga genom att redaktionen kompletterat med kommentarer över regementets allmänna utveckling under vederbörande chef. Bland reservofficerarna hittas biografi 1031 över Hans Stråberg. Under tidigt 1980-tal löjtnant i reserven och krigsplacerad som ställföreträdande granatkastarkompanichef vid Infanteribrigad 4, men i tidernas fullbordan mer känd som VD för Electrolux.

Michael Lundholm

Lindblom, Kjell, Tvåhundra år med vallonsläkten Goffin (Goffeng, Goffing, Gauffin, Gausfin, Goffain, Goffe, Goffenger), *Stockholm, 2003. Otryckt Kompendium.*

Detta är en mycket svår släkt att utreda. Det beror på att den kom till Sverige mycket tidigt och redan på 1600-talet var mycket folkrik. Många hade samma förnamn och yrke varför det är svårt att hålla dem isär. Lägg därtill att en del av dem tycks ha varit notoriska »vandringmän«. Speciellt gäller detta några Thomas Goffin under tiden 1630–1650. Familjenamnet Goffin dyker bara upp sporadiskt, dessemellan betecknas personerna med svenskt patronymikon och kan lätt förbigås vid genomgång av arkivmaterialet. På 1700-talet får släkten sin förankring vid några av de uppländska vallonbruken och alldeles särskilt vid Österby bruk, där den tillsammans med släkten Gille kommer att bilda en formlig bruksaristokrati. Däremot förekommer dessa släkter nästan inte alls vid Leufsta bruk.

Den förste namnbäraren i Sverige är Thomas Goffin med binamnet Scainçocy, »den sorglöse«. Han var hemmahörande i Omont i norra Frankrike, då han skrev kontrakt i Sedan den 20 mars 1621 för att arbeta som kolare eller skogshuggare. Jag besökte Omont den 12 maj 1997 på en bussresa med Sällskapet Vallonättlingar. Ingen i byn kände till namnet Goffin och ingen hade hört talas om utvandringen till Sverige. Förbindelserna bröts tydligen på ett tidigt stadium. Men i Sverige frodades släkten.

Den sorglöse hade bl a sönerna Simon, som slog sig ned i Finspång, där han dog 1661, och Martin, som blev hammarsmed vid hammaren i Norrköping (nämnd 1627 och 1631). Han blev far till min stamfader, som kallas »gamle Thomas Goffeng på Gysinge« i Österfärnebo begravningsbok 1693. Släktledningen från mig till honom utforskades 1943 av forskaren Freja Björling vid